

Слова Жыцця на ліпень 2017

«Прыйдзіце да Мяне, усе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас» (Мц 11: 28)

Спрацаваныя і абцяжараныя – гэтыя словы выклікаюць у памяці вобраз людзей, мужчын і жанчын, маленькіх дзяцей і пажылых людзей, якія па-рознаму нясуць нягоды па дарозе жыцця і спадзяюцца, што прыйдзе дзень, калі яны будуць ў стане пазбавіцца ад іх. У гэтым урыўку з Евангелля ад св. Мацея мы чуем запрашэнне Езуса: «Прыйдзіце да мяне ...» і Яго акружае натоўп людзей, якія прыйшлі, каб убачыць яго і паслухаць.

Многія з іх – гэта простыя, бедныя людзі, малаадукаваныя, няздольныя пазнаваць і захоўваць усе складаныя рэлігійныя законы свайго часу. Апроч таго, іх абцяжарвалі падаткі і рымская адміністрацыя – і часта гэта было непасільнай ношай. Яны былі спрацаваныя і шукалі лепшага жыцця.

Ён прагнуў, каб кожны мог зразумець і прыняць найважнейшы закон, той, што адкрывае дзверы ў дом Айца: закон любові. Таму што Бог паказвае свае цуды тым, хто мае адкрытае і простае сэрца.

Езус запрашае сёння і нас да таго, каб мы наблізіліся да Яго. Ён аб'явіўся як бачнае аблічча Бога, Які ёсць любоў, Бога, Які любіць нас бязмерна, такіх, якімі мы ёсць, з нашымі талентамі і нашымі абмежаваннямі, нашымі памкненнямі і нашымі падзеннямі. Ён запрашае нас давараць Ягонаму «закону», які з'яўляецца не прыгнятаючым цяжарам, але лёгкаю ношай, якая можа напоўніць радасцю сэрцы тых, хто ім – гэтым законам, жыве. Ён вымагае, каб мы не засяроджваліся на сабе, але наадварот: каб дзень за днём рабілі са свайго жыцця ўсё больш поўны дар для іншых.

«Прыйдзіце да Мяне, усе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас»

Езус абяцае: «Я супакою вас».

Але як? Перш за ўсё, сваёй прысутнасцю, якая – калі мы выбіраем Яго як пастаянную кропку адліку для нашага існавання – становіцца ўсё глыбейшаю у нас, асвятляючы нашыя штодзённыя крокі асаблівым святлом і дазваляючы нам адкрываць сэнс жыцця, нават тады, калі знешнія абставіны застаюцца цяжкімі.

Больш за тое, калі мы пачнем любіць гэтак жа, як і сам Езус, то ў любові знойдзем сілу, каб ісці наперад, знойдзем і паўнату свабоды, калі жыццё Бога будзе пракладаць у нас свой шлях.

К'яра Любіч пісала так: «... хрысціянін, які не мае заўсёды намеру любіць, не заслугоўвае называцца хрысціянінам. Таму што ўсе заповедзі Езуса сумуюцца ў адным: у заповедзі любові да Бога і бліжняга, у якім мы павінны бачыць і любіць Езуса. Любоў пры гэтым не ёсць чыстай сентыментальнасцю, але прыкладаецца да канкрэтнага жыцця, да служэння братам, асабліва тым, хто побач з намі, пачынаючы ад дробных рэчаў, ад найпрасцейшых паслугаў. Чарльз дэ Фуко казаў: «Калі мы любім кагосьці, то цалкам рэальна, што мы прысутнічаем у ім, прысутнічаем з любоўю, жывем у ім праз любоў, больш не жывем для сябе, але "адарваныя ад сябе", "па-за сабою" ».

1. Менавіта праз гэтую любоў пракладае ў нас свой шлях Ягонае святло, святло Езуса, згодна з Яго абяцаннем: «Я аб'яўлюся таму, хто любіць мяне» (пар. Ян 14:21) Любоў ёсць крыніцай святла: той, хто любіць, хутчэй зразумее Бога, Які ёсць Любоў»

2. Давайце прымем запрашэнне Езуса ісці да Яго, і прызнаем, што Ён ёсць нашай надзеяй і нашым супакоем. Прымем Ягоную «заповедзь», пастараемся любіць гэтак жа, як Ён, выкарыстоўваючы тысячу магчымасцяў, якія мы маем як у сям'і, так і ў парафіі, на

працы, адказваючы прабачэннем на абразы, давайце будзем будаваць больш мастоў, чым муроў, і пачнем служыць тым, хто прыгнечаны цяжарам праблем.

Адкрыем у гэтым не цяжар, але крылы, якія дазваляць нам узнеціся ў вышыню.

Летыцыя Магры

1. Па матэрыялах C. de Foucauld, *Scritti Spirituali*, VII, Citta' Nuova, Roma 1975.
2. Гл. К. Любіч. Слова жыцця – май 1998 г.